

[Pør Federspiel.]

tænkelighed; jeg tror ganske vist ikke, at det vil få nogen afgørende indflydelse på, hvad der sker, men det er dog vel rigtigt, at vi lige nævner dette punkt her.

Det er spørgsmålet om et eventuelt overgangsstyre i Sydvietnam. Det måtte naturligvis ske ved internationalt pres af den ene eller den anden art på de parter, der kunne etablere et sådant styre. Her siger ministeren, at kommer FNL ikke på en eller anden måde ind i det overgangsstyre, der må etableres i Sydvietnam inden valgene, tror han ikke, at dette styre vil nyde nogen tillid. Det er meget sandsynligt, at det er rigtigt, men jeg vil minde udenrigsministeren om, hvad der skete i Czekoslovakiet, hvad der skete i Polen, hvad der skete i alle de østeuropæiske lande under disse omdannelser af regeringerne umiddelbart efter den sidste verdenskrig, og der er vel ingen grund til at tvivle på, at hvis FNL, hvis kommunistiske tilhørsforhold vel ingen bestrider, kommer ind i regeringen, så kommer de for at blive der, og så kommer de for at tage magten.

Det er på det punkt, vi må overveje, hvordan verden vil komme til at se ud, hvor meget balancen vil blive forrykket i Østasien, hvilken indflydelse det vil få på det kinesisk-russiske forhold. Vi har jo allerede set ændringer i den europæiske politik over for disse områder med de stærke krav fra de britiske konservatives side om afvikling af forpligtelserne øst for Suez. Med andre ord: vil vi gå så vidt, at vi vil være i stand til at støtte en politik, der afvikler Europas forpligtelser i Østasien, og hvilken betydning vil det få for vore relationer til USA?

Selvfølgelig må alle bestræbelser — det tror jeg ikke der kan være nogen uenighed om — rettes mod at få parterne til forhandlingsbordet. De må også rettes mod at få opfyldt Genève-traktaten. Jeg tror, det har lange udsigter, før forhandlinger vil kunne føre til opfyldelse af Genève-traktaten, der vel ikke i dag kan opfyldes efter sin ordlyd; men jeg skal ikke lægge skjul på, at det interesserer mig at høre hr. Kai Moltke tale om frie valg i Vietnam, og hvordan disse ikke kunne finde sted med en besættelses-hær i landet. Jeg gad vidst, hvordan de kan finde sted med den kommunistiske oprørs-

bevægelse ved styret i Saigon. Jeg tror, man her skal lade være med at dømme; man må overveje den situation, der foreligger, og jeg takker som sagt udenrigsministeren, fordi han har vurderet disse spørgsmål ganske overordentlig realistisk og ikke søgt at pege på løsninger, som ikke findes.

Erik Kragh: Debatten om Vietnam her i landet adskiller sig jo fra tidligere tiders stillingtagen til krige derved, at dens baggrund er den, at krigen i dag bringes ind i enhver families dagligstue; man får rædslerne præsenteret på skærmen hjemme om aftenen. Under den anden verdenskrig var rædslerne ikke mindre, end de er i Vietnam, de var nok større, men da læste man kun om dem, man så et par billeder, læste nogle beretninger, og det gjorde ikke det indtryk, som det gør i dag. Det gør jo, at mange mennesker i forståelig harme over krigens rædsler siger, som man kan se det somme tider i læserbreve, og som jeg også har set det i breve til mig personlig, at uanset hvad der politisk står på spil, og uanset hvad det drejer sig om, så må krigen slutes og amerikanerne ud af Vietnam, for vi må have en ende på disse blodsudgydelser og disse rædsler. Og det kan man jo godt forstå.

Men når der er rejst så megen Vietnam-debat, er det i meget væsentlig grad ungdommens idealisme, der ligger bagved; og spørgsmålet er desværre, om der ikke findes kredse, som udnytter denne idealisme, som udnytter de rædsler, der udspreddes gennem fjernsyn og gennem billeder i avisen o. s. v. o. s. v., til at fremme en bestemt tendens, nærmere betegnet en antiamerikansk tendens, skabe en mistillid, en uvilje, mod De Forenede Stater og hermed indirekte gøre et stykke arbejde for at svække den udenrigspolitik, som vi har ført, og netop på dette tidspunkt, da vi står over for vanskeligheder, at udnytte de fejlgreb, Amerika har gjort i Vietnam, og hele den rædsomme krig, som den amerikanske indgriben betyder.

Hr. Frode Jakobsen og også hr. Kai Moltke argumenterede for, at befrielsesfronten repræsenterede den sydvietnamesiske befolkning som helhed. Dette ville jeg synes det var rimeligt at kommentere, men forinden vil jeg gerne kommentere hr. Frode